

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Franc Rapoc-ova dijaška ustanova.

Iz Maribora, 10. maja.

Minulo bo skoraj leto in dan, odkar je obče čislani rodoljub, g. Franc Rapoc, notar v Šoštanji, v najlepši dobi življenja izdihnil svojo blago dušo. Umrli je 28. maja l. l. vsled pljučne vnetice. Ker je že večkrat poprej bolehal, je sam čutil, da mu ne bode dolgo živeti in, ker ni imel lastnih otrok, sklenil je jeden del svojega premoženja voliti v podporo revnih dijakov. O tem se je večkrat s svojimi prijatelji pogovarjal in zares: ko se je odprla njegova slednja volja, bila je glavnim dedičem imenovana ustanova, katere polovica pripada otrokom njegovih bratov in sester, druga polovica pa Mariborski posojilnici, katera ima nalog, da iz prihodkov ustanove podpira revne slovenske dijake posebno iz mariborskega in šoštanjkega okraja.

Kakšne ustanove se naj naredé in kako se imajo revni dijaki podpirati, sploh vse določbe prepuščal je g. Rapoc posebnemu odboru, v katerem so po slednji volji gg. dr. Vošnjak državni poslanec, Mih. Vošnjak v Celji, dr. Dominkuš, dr. Radej in dr. Glančnik v Mariboru. Ti gospodje so naprošeni izdelati statut za ustanovo ter imajo od g. testatorja generalno pooblastilo. Ako se jim zdi potrebno, smejo pomnožiti odbor. Izvršiteljem slednje volje bil je imenovan g. dr. Glančnik v Mariboru.

C. kr. sodnija v Mariboru je po večjem izdelala zapuščinsko razpravo in tudi g. dr. Glančnik je svoje delo v toliko dovršil, da je mogoče soditi, koliko premoženja utegne ostati za dijaške ustanove. Po približni cenitvi bode glavnica za zdaj znašala katic 10.000 gld.; po smrti gospe udove ranjcega pa bo prirastel še precejšen znesek v gotovini in jedna hiša v Mariboru, od česar ima gospa udova do svoje smrti užitek.

G. dr. Glančnik je tedaj 9. maja t. l. povabil gori imenovane gospode k seji, da sklepajo o načinu,

po katerem se naj podpirajo dijaki. Prišli so vsi in na podlagi v slednji volji izrečenih določil se konstituirali kakor kuratorij za „Franc Rapocovo dijaško ustanovo“. Odbor je sicer priznal, da je k dedščini poklicana mariborska posojilnica, a z dostavkom, da mora posojilnica vse prihodke iz ustanove porabiti za podporo revnih slovenskih dijakov.

Odbor je nadalje ukrenil, da se iz dveh tretjin prihodkov naredé ustanove po 150 gld. na leto, iz jedne tretjine pa ustanove za prosto hrano po 70 gld. na leto za slovenske dijake na najvišjih učiliščih (univerza, tehnika, najvišja šola za poljedelstvo). Predpravico do teh ustanov imajo slovenski dijaki iz mariborskega in šoštanjkega okraja.

Glede dohodkov iz dozdaj še vezanega premoženja, katero bo o svojem času znašalo 14.000 gld. v gotovini in hiša v Mariboru, sklenil je odbor, da se gotovina pridene glavnici, iz dohodkov hiše pa se naredé ustanove za prosto hrano za slovenske dijake na mariborskih srednjih šolah in na učiteljskihi.

Iz ostalih sklepov še navajamo, da imajo po smrti ali izstopu jednega odbornika ostali precej petega člana voliti v odbor. Pravico ustanove oddati si pridržuje odbor. Predsednikom izvoljen je g. dr. Dominkuš, kateri zastopa odbor proti vnanjosti. Statut za ustanovo se ima kmalu izdelati in potem vladi predložiti v potrjenje. Slučajni preostanki letnih dohodkov pridenejo se glavnici, da bode s časoma mogoče ali ustanove pomnožiti ali jih povečati.

G. Franc Rapoc si je po svoji delavnosti in izrednej varčnosti pridobil lepo premoženje, katerega znatni del je določil preblagemu namenu v podporo revnih dijakov. S tem si je postavil večni spomin v srcih hvaležnih Slovencev.

Grof Coronini.

Od levega brega Soče, 6. maja.

Globok utis mej goriškimi Slovenci učinilo je vedenje grofa Coroninija in njegovega kluba pri

obravnavi šolke novele in pri glasovanju o nji. Da bi bil gospod grof sam za svojo osebo zoper novelo glasoval, katera se nas tako ne dotika, ker tu imamo že tako in tako šestletno dobo šolskega obiskovanja, zaračunili bi bili to gotovo na stran grofovega idealnega mišljenja; a da se je kot klubov predsednik toliko trudil, da bi novelo in ž njo sedajšnje ministerstvo pokopal, to je tu neizmerno osupnilo in zelo neugodno nas dirnulo. Osupnost dospela je pa do vrhunca, ko so dunajski in drugi časopisi obelodanili grofove namene in pojasnili njegovo postopanje.

Coronini je bil — zoper to ni ugovora — do novejšega časa najbolj priljubljena oseba na Goriškem; Gorica ni že dolgo poznala tako popularnega moža, kakor je bil on. Pri vseh strankah jednako štovan, jednako čislani, smatral se je kot mož, ki se solnči v nadstrankarskih visočinah, kamor ne zaide nikdar najmanjši žarek posvetne slavohepnosti in sebičnosti, neplemenitih spletek in zvijač, temveč kjer vlada le najčistejša ljubezen do Avstrije in slavne Habsburške hiše, kjer vlada le nezrušljiv čut do pravice in uzor jednake ljubezni do vseh narodov in vseh državljani. Gospod grof veljal je kot ideal privatnega in političnega življenja, kot neoficijalni a vredni zastopnik našega viteškega vladarja in njegovih nazorov, kot branitelj istinite pravice, sploh kot nakaka vzvišena oseba.

Da ga je prejšnje ministerstvo brez povoda in uzroka odpravilo iz glavarkega stola, da so ga Herbštovci toliko časa in tako nesramno in krivično napadali, da se je moral predsedništvu državnega zbora odpovedati: — vse to je le pomnožilo nimbus vzvišenega spoštovanja, kateri ga je obdajal. Njegovo vedenje od one dobe, ko je postal kluba predsednik, do novejšega časa, njegovi govori v državnem zboru za uvedenje narodnega jezika pri poučevanju v srednjih šolah itd., vse to je gospoda grofa nam kazalo v onem svitu, kateri je bil odsev občnega štovanja vseh strank.

LISTEK.

Stotnikova hči.

(Roman A. S. Puškina, poslovenil —r.)

(Dalje.)

Trinajsto poglavje.

Zapor.

Ko sem bil tako nepričakovano združen z milo deklico, za katero sem bil še zjutraj v skrbeh, ne sem verjel sam sebi in mislil sem, da so samo sanje. Marija Ivanovna gledala je zamišljena zdaj na mene zdaj na cesto, videlo se je, da še ni prav prišla k sebi. Molčala sva. Najini srca sta bili preveč utrujeni. Čez pol ure bila sva že v bližnji trdnjavi, ki je bila tudi v samozvančevej oblasti. Tukaj smo premenili konje. Po hitrosti, s katero so zapregli konje in po naglej uslužnosti bradatega kozaka, katerega je bil Pugačev postavil za poveljnika, spoznal sem, da so me po tem, kar so slišali od mojega klepetavega voznika, imeli za kakega dvornega ljubljence.

Odpravili smo se dalje. Začelo se je mračiti. Približali smo se majhenemu mestecu, kjer je bila po besedah bradatega poveljnika močna četa, ki je na potu, da se pridruži samozvancu. Ustavile so nas straže. Na vprašanje: „Kdo je?“ odgovoril je voznik glasno: „Carjev kum s svojo soprogo!“ Na mah obstopili so nas huzarji s strašnim krikom. „Vrag te vzemi, zlodjev kum!“ rekel mi je bradati stražmojster. „Bomo že pokazali tebi in tvoji soprogi.“

Zlezel sem z voza in zahteval, da naj me odpeljejo k poveljniku. Zagledavši častniško uniformo, nehali so me zmerjati vojaki. Stražmojster peljal me je k majorju. Saveljič ni nič odstopil od mene in govoril je vedno sam seboj: Zdaj pa imaš, carjev kum! Iz dežja prišel si pod kap . . . moj Bog, kaj bo iz tega? Voz se je počasi pomikal za nami.

Čez pet minut prišli smo do majhne, svetlo razsvitljene hiše. Stražmojster ukazal je nekaterim vojakom, da naj me stražijo in šel je mene objaviti. Kmalu se je vrnil in mi naznanil, da njega visokoblago rodje me ne more sprejeti, a da me je velel zapreti, mojo soprogo pa pripeljati k njemu.

— Kaj to pomenja? zakričal sem jezen, ali je mari obnorel?

— Ne vem, vaše blagorodje, odgovoril je stražmojster. Samo to vem, da je njega visokoblago rodje velel odpeljati vaše blagorodje v zapor, vašo spremlevalko pa pripeljati k njemu.

Skočil se k vratim. Straža me ni zadrževala, tekem sem naravnost v sobo, kjer je igralo šest huzarskih častnikov bank. Major je metal. Kako sem se začudil, ko sem ga zagledal in spoznal Ivana Ivanoviča Zurina.

— Ali je mogoče, zakričal sem. Ivan Ivanovič, ali si ti?

— Ba, ba, ba, Peter Andrejič! Kako si prišel sem? Od kod? Ali si zdrav, brate? Ali ne maraš malo igrati?

— Zahvaljujem se. Ukaži mi rajši odkazati stanovanje.

— Kakšno stanovanje! Ostani pri meni!

— Ne morem: jaz nesem sam.

— Pa pripelji sem še tvojega tovariša.

— Jaz nesem prišel s tovarišem, a z damo.

— Z damo, kje si jo pa ulovil? Ehe brate?

A sedaj, ko se ne da tajiti, da je gospod grof napel vse žile, da bi bil šolsko novelo, ali prav za prav ministerstvo Taaffejevo pokopal, ono ministerstvo, katero si je zapisalo na svoj prapor, da hoče biti pravično vsem narodom; sedaj, ko smo primorani pripoznati, da je gospod grof preračunano spodkopaval sedajšno vlado, da bi vedel gladil pot Herbštovcem in njegovim tržaškim prijateljem; sedaj se nam silijo nehoti na misel besede iz Schillerjevih idealov:

Er ist dahin, der süsse Glaube
An Wesen, die der Traum gebar,
Der rauhen Wirklichkeit zum Raube,
Was einst so schön, so göttlich war.

Mi goriški Slovenci, bivši njegovi častitelji, nečemo, ne moremo in nemamo skoro pravice vsled tega za gospodom grofom kamenja metati; ni nam tudi nikako namen po navadi židovskega časopisja žaliti, napadati ga, ali celo očitati mu neplemenitost njegovih namenov in dejanj; nikakor nam ne pride tudi na misel, da bi hoteli gospoda grofa odvrniti od onih političnih potov, po katerih je začel v novjšem času hoditi; objaviti smo hoteli temveč le našo boleost, težnjo, ki jo je ono glasovanje prouzročilo, ter izraziti uverjenje, da ne bode gospodu grofu to seme dobrega sadu doprineslo; sicer pa: „Se son rose, fiorirano“.

In da nismo v tem osamljeni, da nismo tu navedli le svoje prepričanje in občutke iz naših ožjih krogov, naj sledi tu še izjava našega lista „Soče“, katera piše v tej zadevi sledeče:

Že zadnjič smo naveli sredstva, katerih so se levičarji posluževali, da bi to novelo pokopali. Prav za prav jim ni bilo toliko za novelo, katere potrebo in korist so že pred več leti sami priznavali, kolikor za ministerstvo. Računali so tako: ako pade novela, pade tudi ministerstvo, kajti desnica bi se v omenjenem slučaju razrušila in ministerstvo bi ne imelo v državnem zboru večine, na katero bi se moglo naslanjati. Ustavoverci so bili svoje zmage tako gotovi, da so že moze naštevati, ki bi ministerske stole zaseli. Vedoč, da ministerstvo iz njih srede je za sedaj nemogoče, zadovoljni bi bili začasno z ministrom Coronini-Ivanovič, z onim Coroninijem, katerega so, dokler je bil državne zbornice predsednik, tako dolgo zbadali in pikali, da je odložil predsedništvo in mandat državnega poslanca. Uloga, katero je naš grof pri celem noveli igral, se tudi popolnoma strinja z nameni ustavovercev. Nerazumljivo nam je bilo, zakaj se je grof Coronini in njegov klub tako strastno protivil šolski noveli, zakaj je moral eden tržaških poslancev, dasi nevarno bolan, na Dunaj k glasovanju zoper novelo, ko se vender novela niti posredno niti neposredno ni dotikala južnih dežel, kjer je že tako šestletna doba šolskega obiskovanja upeljana. Sedaj, ko so nam dunajski in praški listi skrivnosti Coroninijevega kluba obelodanili, nam je stvar jasna. Sedaj nam je tudi jasna

govorica, ki se je raznašala v visokih tržaških krogih, kakor nam je iz zanesljivega vira znano, da bode grof Coronini nekoliko mesecev minister, potem pa da sprejme namestništvo v Trstu. Ta govoričica se nam je zdela tako absurda, neverjetna, da se nismo niti zmenili za njo. Danes se nam kaže v drugem svitu. Tedaj gospod grof bi bil začasno le prostor polnil (platzhalter) na Dunaji za one, kateri so že prvi mesec po nastopu ministerstva Taaffejevega trdno mislili na prevrat v notranji politiki in da bodo poklicani za voditelje notranje politike.

Upali smo, da če postane Coronini minister, postane pod Taaffejevim predsedništvom, ali vsaj da bo vladal v Taaffejevem dubu; zato nas žali, ko moramo slišati, da je hotel spodrinuti Taaffeja, ki ima pravično, spravljivo politiko. Ministerski stol mu privoščimo, pa naj ne spodjeda Taaffeja; z ministrom Conradom naj zamenja in naj vlada po tistih načelih pravice in narodne enakopravnosti, katere je poudarjal v govoru, ki ga je imel pri splošni razpravi letošnjega proračuna. Nerazumljivo nam je, kako se more gospod grof v glavnih točkah ujemati s sedanjim ministerstvom in vender delati z levičarji na to, da bi ministerstvo padlo. Tolaži nas pri vsem tem odgovor grofa Taaffeja, kateri je odbijaje surove napade Plenerjeve na vlado, odločno poudarjal, da je pravi smoter vlade sprava avstrijskih narodov, katero spravo bode še to ministerstvo, ako Bog dá in sreča junaška, stalno dognalo.

X.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 11. maja.

Gospodski zbornica ima še petindvajset predlog rešiti. Prihodnja seja bo še le po Binkošti, ker morejo odseki še le v teh dneh dognati predpovedovanja o predlogih. Včeraj je obravnaval odsek za evidencijo katastra zemljiškega davka izročene mu načrte, danes pa bo budgetni odsek rešil predloge o naknadnem kreditu, ki jih je že volil državni zbor. Odsek deželne brambre bode imel pa v ponedeljek sejo za predpovedovanje deželno-brambene novele.

Postava o decentralizaciji železnic, katero misli vlada v jeseni predložiti državnima zbornicama, posneta je po organizaciji, ki obstoji na Pruskem gledé državnih železnic. Poljskemu klubu, kateri je vlado gledé decentralizacije železnic nagovoril, je slednja obljubila, da bode glede galskih železnic, ki se podpirajo z državnim denarjem, porabila svoj vpliv v to, da tudi te železnice premostijo svoje direkcije z Dunaja v Lvov.

Namestnik **dalmatinski**, baron Jovanović, mudi se zopet na Dunaj; „Pokrok“ pravi, da je prišel na poziv grofa Taaffeja. — Deželni zbor dalmatinski v Zadru se bode zbral v drugi polovici meseca avgusta. — Nekateri listi trdijo, da se bode pred volitvami v Spljetu sklical shod avtonomnašev, h kateremu se bodo povabili tudi somišljeniki iz Istre. — Glasilo dalmatinskih italijani

simov, „Avvenire“, kateremu je v Spljetu izhajati prepovedano, tiskal se bode baje odslej v Reki.

Rusinski vodje nameravajo **rusinskemu shodu** predložiti resolucijo, s katero se rusinskim poslancem naroča, da se imajo v deželnem in državnem zboru prizadevati na to, da se izda posebna jezikovna naredba za deželne urade in da se pomnoži število uradnikov rusinske narodnosti.

Vnanje države.

V **Poznanskem** obdržal se je te dni ljudski shod Poljakov, kateri je sklenil petico do pruskega kultusministra. V njej se zahteva odveljavljenje naredbe s 7. aprila, zadevajoče izključno uporabo nemškega jezika pri pouku katoliškega veroznanstva in se posebno poudarja, da vzlic naredbi s 27. oktobra 1873. znanje nemškega jezika pri poljskih otrocih ni čisto nič napredovalo.

Včeraj je izdal in priobčil **črnogorski knez** Nikita naslednjo proklamacijo: „Da zastopam svojo državo in svoje ljudstvo pri kronanji carja Aleksandra III., silnega našega prijatelja in pokrovitelja, podam se na Rusko, prepričan, da me tja spremlja blagoslov mojih Črnogorcev in njih vroče želje in voščila za blagostan carjev in ruskega naroda. Vladarstvo izročam kneginji in pa državnemu sovetu.“ — Bolgarski knez Aleksander dospel je bil v Cetinje čez Njeguš. Od Kotora ga je spremljal pobočnik kneza Nikite, od meje pa še minister vnanjih stvari, Radonić. Knez, ministri in jedna brigada pričakovali so ga pol ure pred Cetinjem. Pri urodu v mesto ponudijo mu staroste sol in kruh. Na to je bila parada in hod v cerkev, kjer je metropolit blagoslovil visokega gosta. Zvečer je bila razsvetljava in bakljada, pri kateri je jeden Črnogorec kneza Aleksandra nagovoril, pozdravivši ga srčno kot prvega suverena, ki je prestopil mejo črnogorsko; poudarjal je govornik ob jednom pomen prihoda prvega kneza svobodne Bolgarije mej bratski narod črnogorski. Knez se je zahvalil v bolgarskem jeziku za prisrčni vzprejem in je zaklical živio knezu in narodu črnogorskemu, na kar ste bili mej burnimi živjoklici ljudstva svirani himni bolgarska in črnogorska. — Oba kneza odpotujeta skupno v Moskvo.

V kneževini **Bolgarske** nekako pojema ugled in mogočnost ruskih generalov Soboleva in Kaulbarsa, katera sta se s svojim brezozirnim vladanjem zamerila bolgarskemu narodu. Opomnje vredno je to, da je knez Aleksander pred svojim odhodom v Carigrad in Moskvo začasnim upraviteljem notranjega ministerstva imenoval Markova, okrožnega predstojnika v Tirnovu; pravi minister, general Sobolev, ostal je samo predsednik ministerskemu sovetu. Pričakuje se, da se bosta, ko se knez Aleksander vrne iz Moskve, generala Sobolev in Kaulbars odpustila; potem se bode pa poskusilo zopet z drugimi Rusi.

V **italijanski** kamori odgovarjal je v sredo premier Depretis na razne interpelacije. Napade poslance Fortisa s skrajne levice odbijal je ironično. Mej drugim vprašal je Fortisa, da-li ne tiči za tem večnim tiščanjem proti Trstu in Tridentu kaj družega, nego li ljubezen do teh dežel. Zakaj govoriti samo o Trstu in Tridentu, ko je tolika množica drugih nerešenih dežel. Pojavi so se godili vsled takih dogodkov, da bi se morala vlada sramovati pred vso Evropo, če bi se ne bila uprla demonstracijam. Vlada si ne

Pri teh besedah je tako Zurin zažvižgal, da so se vsi zahoteli, jaz sem bil pa čisto zmešan.

— Pa naj bo, nadaljeval je Zurin, bomo že preskrbeli stanovanje. A škoda . . . Tako bi lahko popivali po starem . . . No, poslušaj me fant! Zakaj ne pripeljejo sem Pugačevljeve kume? ali se morda ona upira? Povejte jej, da se jej ni treba bati; gospod je prijazen in jej ne bo nič žalega storil — pojdi in pripelji jo.

— Kaj praviš? rekel sem Zurinu. Kakšna Pugačevljeva kuma? To je hči stotnika Miranova. Odpeljal sem jo iz ujetja, zdaj jo pa peljem k svojim starišem, kjer jo pustim.

— Kako? Tedaj so mi o tebi krivo poročili. Prosim, dopovej mi, kako je to?

— Potem ti vse dopovem, a zdaj te prosim radi Boga, potolaži to ubogo deklico, ki so jo prestrašili tvoji huzarji.

Zurin uredil je brž, kar je bilo treba. On sam je šel na ulico, da se opraviči pred Marijo Ivanovno radi nesporazumljenja, in velel je stražmojstru odpeljati jo v kako lepo stanovanje v mestu. Jaz sem pa prenočil pri njem.

Odvečerjali smo, in ko sva ostala sama, do-

povedal sem mu, kar sem doživel. Zurin je pazljivo poslušal. Ko sem končal, prikimal je z glavo rekoč: „To bratec je dobro, samo jedno ni dobro: čemu vraga se ženiš? Jaz sem vrl častnik, nečem te slepariti, verjami mi, da je ženitev prava neumnost. Ali se spodobijo za te, da bi vlačil žensko in pestoval otroke? Pljuni, pa bo! Poslušaj me: pusti stotnikovo hči. Pot v Simbirsk smo očistili, zdaj ni nobene nevarnosti. Odpravi jutri njo k svojim starišem, sam pa ostani pri nas v vojski. V Orenburg se nemaš vračati po kaj. Prišel bi v roke puntarjem, ko si se jih komaj odkrižal. Tukaj ti bo tista ljubzenska neumnost prešla sama od sebe in vse bo dobro.“

Dasi nesem bil z njim jednih mislij, vender sem čutil, da zahteva čast, da ostanem pri vojski ruske carice. Sklenil sem ravnati po Zurinovem svetu: odpraviti Marijo Ivanovno k mojim starišem, sam pa ostati pri vojski.

Saveljič prišel me je slačit: rekel sem mu, da naj bode drugi dan pripravljen, da odpotuje z Marijo Ivanovno. On se je upiral. Kaj pa ti gospod? Kako hočem tebe zapustiti? Kdo ti bo stregel? Kaj porečejo tvoji stariši?

Poznal sem trdovratnost svojega sluge, in skušal sem ga z lepa pregovoriti.

— Dragi moj, Arhin Saveljič! rekel sem mu. Ne odreci mi te dobrote; postrežbe mi ni treba, a ne bodem imel miru, ako gre Marija Ivanovna na pot brez tebe. Če njej služiš, služiš meni, kajti sklenil sem trdno vzeti jo za ženo, kadar bodo dopuščale okoliščine.

Saveljič udaril je z rokami silno čudeč se:

— Ženiti se! ponavljal je. Ženiti hoče se dete! Kaj pa poreče na to oče, kaj mati?

— Dovolila bosta, prav gotovo bosta, odgovoril sem: kadar spoznata Marijo Ivanovno. Nadejam se na tebe. Oče in mati ti verjameta, ti boš govoril zame, kaj ne da?

Starec bil je ginen.

— Oh, moj ljubi Peter Andrejič! odgovoril je. Če je še tudi zgodaj ženiti se, a Marija Ivanovna je res tako dobra gospica, da bi greh bilo opustiti tako priložnost. Naj bo po tvojem! Spremljal bom tega božjega angelja, in rekel bom ponižno tvojim starišem, da takej nevesti ni treba dote.

Zahvalil sem se Saveljiču in ulegel sem se spat v jednej sobi z Zurinom. V svojej razburje-

more dati izpuliti krmilo iz roke od klativitezev in sanjarjev. Občno mnenje da ni vznemirjeno s političnimi pravdami; ono ve, da se ne sme nekaznjena pustiti razžalitev prijateljske sosednje vlasti. (Začuje se glas: „Vi ste avstrijska vlada.“) Depretis: Ne, nego le samosvestna. (Pohvala.) Fortis da je očital vladi bojazljivost in popustljivost proti inostranstvu, ker je bojazen zamenjal s previdnostjo in ponižanje z modrostjo. Česa da bi se bala vlada? Kdor njega pozna, ve, da bi ne storil niti čina pravičnosti, ako bi ga k temu silila tuja država. (Dobro!)

Dopisi.

Iz Prestranka 10. maja. — [Izv. dop.]

Ko je famozni Schönerer v državni zbornici predlagal, naj se od letne apanage Njih Veličanstva milijon goldinarjev odkruši, je „Tribüne“ našela dobrote, ki se delijo od visoke vladarske hiše Avstrijskim narodom brez izjeme. V resnici, kjer je beda doma, kjer povodenj, toča, požar ali druga uima pokonča imetje, ondi gotovo podari presvitli cesar denarno pomoč. Kjer se zida cerkev, šola ali drugo javno poslopje, kjer se ustanovlja kakovo humanitarno društvo, gotovo tudi Nj. Vel. ne odrete svoje podpore.

Trdim, da ni slovenske fure, katera ne bi bila prejela v teku minolih let pomoči od cesarske hiše. — Zlasti na Pivki, kjer je ces. kr. dvorna kobilarna, dobivamo obilo dobrot od presvitlega cesarja. Šola pri sv. Ivanu poleg Matenje Vasi je obkoljena od cesarskega posestva; zraven šole ni drugega privatnega ali občinskega zemljišča. Zato ni bilo mogoče priskrbeti šoli potrebni vrt za drevesnico. Tudi šolska občina nema ravno denarnih sredstev na razpolaganje, da bi si v okolici kupila prostor v isto svrhu. — Presvitli cesar, prvi dobitnik tukajšnje šole, kateri daruje vsako leto lepo svoto za stvarne šolske potrebe, je milostno dovolil, da se odkaže pri šoli potrebni prostor za vrt. — In to na prizadevanje obče spoštovanega c. k. okrajnega glavarja g. Globočnika, kateri se je podal s tukajšnjim županom in predsednikom kraj. šol. sveta k knezu Thurn-Taxisu, ki je minoli mesec tukaj pregledal kobilarno, ter ob tej priliki se je javilo navedeno prošnjo. Kakor omenjeno, uslišana je bila naša prošnja. —

Objavlja isti milostni čin „Slov. Narodu“, da zve občinstvo naklonjenost Njih Veličanstva do nas, ključem v imenu cele šolske občine: Bog naj živi presvitlega cesarja še mnogo, mnogo let!

Iz Ormoža 10. maja. [Izv. dop.] Naš okrajni šolski svet dobil je sledeče pismo:

Slavni okrajni šolski svet!

Na tukajšnjo slovensko ulogo od 20. svečana t. l. se je slav. okr. šolskemu svetu poljubilo dati z dopisom od 22. svečana t. l. šte. 82 nemški odlok. — Ker je znano, da je slavni deželni šolski svet zaukazal, slovenske uloge slovenski reševati, ker je znano, da je okrajni šolski svet odločil, temu ukazu zadostovati in ker je tudi znano, da je okrajni šol-

ski svet z dopisom od 4. grudna 1882 broj 646 in od 25. januarja 1883 slovenske uloge slovenski reševati obetal, je podpisani krajni šolski svet v seji od 8. aprila t. l. nad takim krivim tolmačenjem obstoječih določb svojo začudenje in nevoljnost izrazil, ter proti takemu kratenju naših pravic zabilježil protest v zapisnik.

Ker se je na dalje sklenilo, na slovenske uloge le slovenske odloke sprejemati, se v prilogi pošilja nemški odlok od 22. svečana t. l. broj 82 nazaj.

Krajni šolski svet pri sv. Miklavži,
dne 1. maja 1883.

Predsednik:
Robič I. r.

Na ta hvalevreden čin opozarjamo vse krajne šolske svete in obče. predstojništva s prošnjo, da naj na slovenske uloge nemških odlokov nikakor ne sprejemajo. — Če bomo v terjanji slovenskega uradovanja jedini, potem bodo nam morali dati slovenske zmožnih uradnikov, ki se ne bodo iz naših pravic in našega jezika norčevali. — Naš jezik nam mora biti svet in o njem si ne smemo pustiti krati naših pravic. — Če pa to kateremu pri nas nameščenih uradnikov ni ušee, potem pa: Srečen pot!

Z Dolenjskega 10. maja. [Izv. dop.] Kdo že ni premišljeval bedo našega ratarja in kdo že ni kaj svetoval in pomagal v zboljšanje tega stanu, če je bil količkaj zmožen — to se ve da le z besedo. Toda beseda je le beseda — mrtva sama ob sebi.

Najnavadnije jadikovanje nastaja zaradi previsokih davkov. A davki bi sedaj še bili povoljni, ko bi ne imeli tako dolg rep, kojega vsaka dlaka znači drugo vrsto doklad. Koliko je imen raznovrstnim bremenom, koji se davkom pridružujejo, da se z njimi pokrivajo stroški — večkrat zelo nepotrebni!

Res, to tlači našega ubozelega kmeta in ga bode popolnem uničilo, če se ne bode bolj polagoma ravnalo s temi raznovrstnimi dokladami in nakladami.

Tukaj se jaz oziram osobito na prebivalstvo okrajnega glavarstva Rudolfovo, katero se pod raznovrstnimi dokladami in nakladami kar vije. Pa kako tudi ne! Ne znamo druge podpore za naš okraj, kakor le okrajne doklade. Slavni deželni odbor ni imel do sedaj nikoli kak pošten grižljaj kruha za nas, da bi se bili nekoliko utešili.

Mimo sila veliko doklad in naklad, katere že imamo, moram posebno omeniti ono desetodstotno doklado v okrajno blagajnico, katera je namenjena za izboljšanje konkurenčnih cest okrajnega glavarstva Rudolfovo in v katero že osem let neprenehoma plačujemo. To se ve da v izboljšanje konkurenčnih cest (?), — katere nadzoruje že celih osem let jeden in isti cestni odbor, akoravno je že pet odbornikov mej tem nepostavno dolgim časom umrlo in ga samo še zviti načelnik z jednim odbornikom reprezentujeta. Gotovo je okrajnemu glavarstvu znana točka 19. zakona o skladnih ali konkurenčnih cestah z dné 14. aprila 1864. In kake so te naše okrajne, to je konkurenčne ceste, — akoravno je točka 25

omenjenega zakona dovolj jasna? To se mora imenovati vsakim načinom nepostavna malomarnost.

Konečno moramo še omeniti, da se namerava mej Kronovem in Družinsko Vasjo nov most prek potoka narediti, da bi se skrajšala pot do novega dela konkurenčne ceste Rudolfovo-Mersečja Vas-Krško (odst. 50 postave zastran uvrstenja cest z dné 2. aprila 1866), kateri del se koj onstran zidanega mostu mej Kronovem in Družinsko Vasjo od glavne konkurenčne ceste odcepi v cesto Kronovo-Šmarjeta in se vije poleg málinov v Družinski Vasi in kôpeli grofa Margherija. Da se je stara proga zaradi mnogih klancev opustila in nova proga jela presnovljati v cesto, je odobravanja vredno, nikoli pa ne nameravanje, da bi se stari, zidani in močni most za novo progo opustil ter bolj v strani nov most naredil. Temu ne moremo pritrjevati in se hočemo proti temu tudi pošteno braniti. Okrajno glavarstvo moralo bi pa tudi gledati na to, da ne bi takim podvzetjem pritrkavalo in davkoplačevalca z nepotrebnimi okrajnimi dokladami glede tacih, v resnici nepotrebnih podvzetij vedno le obremenjevalo. To v resen preudarek!

Domače stvari.

— (Ivan Turgenjev) še ni mrtev, a pričakuje se njegova smrt vsako uro.

— (Umrli) je 9. t. m. v Št. Mohoru v Zili upokojeni čekan in starosta znane Levičnikove rodbine g. Jarnej Levičnik, porojen 18. avgusta 1808 v Železnikih. To je zadnji sodelavec Kastelčeve „Kranjske Čbelice“. Lahka mu zemljica!

— (Miklošičeva slavnost na Dunaji.) Odbor akad. društva „Slovenija na Dunaji“ sklenil je jednoglasno, da se sedemdesetletnica slavnega našega rojaka gosp. dr. vit. Fr. Miklošiča na Dunaji slavi na sledeči način: 1. Deluje se na to, da napravijo vsi slovanski vseučiliščniki slavljencu na čast: 1. baklado, 2. komers ali akademijo, 3. preda se slavljencu adresa in 4. album njegovih učencev. „Slovenija“ bode slavljena imenovala častnim svojim članom ter se tudi oficijalno udeležila Miklošičeve slavnosti v Ljutomeru. Zbor „Slovenije“ je navedenim točkam s tem pritrdil, da je odobril vse, kar se je in kar se še bode predlagalo od odbora zastran navedene slavnosti. — „Slovenija“ napreduje tudi v letnem tečaju, dokaz temu, da se je koj pri prvi seji upisalo blizu 40 članov, kar je za letni tečaj mnogo.

— (Ravnatelj osrednjega sementišča v Gorici) imenovan je g. dr. Josip Gabrijelčič, profesor bogoslovja v Gorici.

— (Mesto Idrija,) zastopano po dru. Moschetu, pričelo je pravdo proti rudniku, oziroma „Bruderlade“. Danes imamo prijetno priliko javiti, da je Idrija dobila pravdo v prvi instanci.

— (Ljubljana in Moskva.) Neki bankir v Odessi povprašal je posestnika hotela Dussot v Moskvi, bi li in za kako ceno dobil sobo za carje-

nosti sem mnogo govoril. Zurin je nekaj časa razgovarjal se z menoj; a njegove besede bile so vedno redkejšje in nerazločnejše, nazadnje je pa mesto odgovora na neko vprašanje zasmrčal. Jaz sem utihnil in tudi kmalu zaspal.

Drugi dan zjutraj šel sem k Mariji Ivanovni. Povedal sem jej, kako mislim storiti. Hitro je spoznala, da imam prav. Zurinov oddelek je moral še tisti dan oditi iz mesta. Ni bilo časa obotavljati se. Poslovil sem se od Marije Ivanovne, izročil sem jo Saveljčiču in dal mu pismo do mojih starišev. Marija Ivanovna je zaplakala. „Z Bogom Peter Andrejič!“ rekla je s tihim glasom. „Ali se še vidiš kdaj ali ne — to ve sam Bog; nikdar te ne pozabim; do mojega groba ostaneš v mojem srci.“ Jaz nesem odgovoril ničesar. Ljudje so naju obstopili: vpričo njih pa nesem hotel pokazati, kaj da čutim. Naposled se je odpeljala. Vrnil sem se k Zurinu, žalosten in molčeč. On me je hotel razvedriti, a zaman se je prizadeval: drugi dan prebili smo veselo in bojno, zvečer smo pa odrinili.

To je bilo v svečanu. Zima, ki je ovirala bojevanje se je umikala in generali so se pripravljali,

da skupno napadejo sovražnika. Pugačev je bil še vedno pred Orenburgom. Mej tem so se vojske okrog njega zjedini in približale se sovražnemu gnezdju. Puntarske vasi so se kar podajale, ko so zagledale naše vojake; razbojniki so povsod bežali pred nami in vse je obetal hiter in srečen konec.

Kmalu je knez Golicev pri trdnjavi Tatiščevi razbil Pugačeva in osvobodil Orenburg; vse je kazalo, da je priložil puntu poslednji in odločilni udarec. Zurina bili so takrat poslali proti nekej četi puntarskih Baškircjev, ki se pa je prej razkropila, nego smo jo zagledali. Pomlad zalotila nas je v nekej tatarskej vasi. Reke so stopile čez bregove in razdrle pota. Tolažili smo se v svojej nedelavnosti, da bo kmalu konec dolgočasne, majhne vojske z razbojniki in divjaki.

A Pugačev ni bil ujet. Prikazal se je v sibirskih zavodih, tam nabral nove čete in z nova začel ropati in pobijati. Sluh o njegovih uspehih se je hitro razširil. Zvedeli smo, da je razdjal več sibirskih trdnjav. Kmalu je vest, da je pal Kazan in jo samozanec maha naravnost proti Moskvi, vznemirila vojne načelnike, ki so že brez skrbi prijetno

dremali v nadah na onemoglost zaničevanega puntarja.

Zurin dobil je povelje iti čez reko Volgo.

Ne bodem opisoval vojevanja in vojnega konca. Povem kratko, da je stiska bila prikipele do vrhunca. Oblast bila je povsod uničena; pomeščiki so se skrivali po gozdih. Razbojniške druhali so se klatile povsod, načelniki posameznih oddelkov so samovlastno kaznovali in pomilostivali; stanje celega kraja, kjer je divjal punt, bilo je strašno. . . . Ne daj več Bog videti ruski punt, brezmiselni in nikomur prizanesljivi.

Pugačev je bežal, preganjal ga je Ivan Ivanovič Mihelson. Kmalu smo zvedeli, da je po polnem razbit. Zurin dobil je poročilo, da je samozanec ujet, in povelje ustaviti se. Vojna bila je končana. Utegnil sem iti k svojim starišem. Misel, da jih bom zopet objel in zopet videl Marijo Ivanovno, o kateri nesem ničesar slišal, napolnila me je z veseljem. Poskakoval sem, kakor otrok. Zurin se mi je smejal in zmahovaje z ramami govoril: „Ne, iz tega ne bo nič dobrega, ako se oženiš — si izgubljen.“

(Dalje prih.)

vega kronanja. Odgovor je bil: Soba z dvema okni na ulice ne dobi se drugače nego za 85 rubljev na dan, soba z dvema okni na dvorišče pa stane 60 rubljev na dan. A treba se že sedaj stalno zavzeti, sicer se soba odda komu družemu. — V Ljubljani treba o prihodu presvitlega cesarja še nekoliko sob za osebe izmed spremstva. Povprašalo se je pri strankah, ki stanujejo nasproti deželnej hiši. Dotične stranke so rekle: Da, a za vsako sobo treba plačati 200 (dve sto) goldinarjev! Se li ta cena odobri, še ni znano.

— (Celjske okolice) župan, gospod Male, poslal je bil državnemu zboru prošnjo, naj šolska postava ostane nespremenjena. Ker je to storil samovoljno, mu v zadnjem „Slov. Gospodarji“ 15 odbornikov stavi vprašanje, je li že pozabil, da je občina pred dvema leti soglasno sklenila prošnjo na državni zbor: naj se šolsko obiskovanje skrajša na šest let, da je to prošnjo on sam prvi podpisal, ter kdo ga je pooblastil, delati občini sramoto itd. Konec te nezaupnice pa se glasi: „V imenu naših občanov pozdravljamo torej z velikim veseljem spremembo šolske postave ter izrekamo srčno zahvalo vsem gg. poslancem, kateri so za njo potegnili se in za njo glasovali.“ Na to jako odločno nezaupnico bi gospod župan Male moral odstopiti, ker je v protislovju z ogromno večino odbornikov in svetnikov. A nemčurski duh, katerega se je menda že navzel, dela dotičnike neobčutljive in brezozirna, zbog tega se tacega koraka niti nadejati ni. Radovedni pa smo, kaj bode župan Male na to odgovoril in kako se opravičil, da je v nemčurskem zmislu zlorabil svoje stališče, kako se bode izgovarjal, da slovenski ne uraduje, akoravno se je že lani meseca maja sklenilo slovensko uradovanje.

— (V Postojini) sviral bo de na binkoštni ponedeljek v jami vojaška godba domačega 17. pešpolka. — Kakor čujemo, bode v ta dan (14. t. m.) popoldne ob treh sestane gg. županov Logaškega in Postojinskega okraja v Čitalnici v Postojini, da se dogovoré o reprezentaciji za cesarjevega prihoda v Logatec in Idrijo i. t. d.

— (Družba sv. Mohora) broji letos 28.000 družabnikov, tedaj za 4000 več, nego preteklo leto. V Goriški oglašilo se je 1085 novih udov. Tudi na Koroškem jih je 210 več in vsa Krška vladikovina šteje 2608 članov. Lavantinska škofija pa broji 9125 družabnikov. To je jako vesel pojav narodnega napredka.

— (Matica Hrvatska) poslala nam je svoje letošnje prekrasne knjige, ki so se tiskale v 41.000 izvodih. V kratkem poročamo o tem vzglednem zavodu in njega proizvodih obširneje.

— (Za čebelarje.) Včeraj dobil je čebelar na Karlovski cesti števil. 16 v Ljubljani prvi roj. Tako zgodaj in pri tako neugodnem vremenu gotovo velika redkost!

— (Slovenci v Ptui) odložili so z ozirom na bližajoči se prihod svetlega cesarja občni zbor „Slovenskega društva“, ki je bil namenjen za Binkoštno praznike. Sploh sedaj iz navedenega uzroka ne kaže taborja ali kaj podobnega sklicati. Občni zbor pa bode v Ptui še letos, a pozneje.

— (Društvo veteranov v Gorici,) ki broji nad 2000 članov, imelo je 29. m. m. izredni občni zbor, pri katerem je bil predsednikom skoro jednoglasno zopet voljen vitez Catinelli, previden in energičen mož, ki si dosledno prizadeva utrjevati patrijotično mišljenje in ki je nam Slovencem nasproti toliko pravičen, da priobčuje vsa društvena naznanila tudi v slovenskem jeziku. Mnogobrojno društvo veteranov, ki šteje več sto Slovencev med svojimi člani, je v Gorici „irredenti“ nasproti posebno velike važnosti.

— (Oven — morilec.) Pri Beljaku je, kakor piše „Mir“, oven 2½ leta starega otroka tako močno trkal, da ga je umoril.

— (Duhovniške spremembe:) V Lavantinske škofiji: Gosp. Osenjak v Ljutomer, g. Valenčak na Vransko, g. Škorjanec k sv. Kržu pri Slatini, g. Rostohar v začasni pokoj. Umrl je g. Anton Jaric, župnik v Friburji, 72 let star. — V

Krške škofiji: g. Cojer Jože, župnik v Wolfbergu, je imenovan za dekana in kn. šk. konsistorijskega svetovaleca. G. Hausberger Jože fajm. v Rojahn, je dobil faro v Šmarji; g. Čare Jože, gre iz spodnjega Dravbrega kot farni oskrbnik v Rojo. Farni oskrbnik v Št. Danijelu na Zili, g. Klemenčič Anton, je prestavljen v Šmohor in g. provizor v Dropoljah, Jandl Janez, gre na njegovo mesto v Št. Danijel. G. Sladeček Karl se je fari pri sv. Krvi odpovedal in faro bodo oskrbovali sosedni duhovniki v Zagorici, kamor pride novoposvečeni g. Roch Franc za družega kaplana. Fare: Št. Martin nad Beljakom, Št. Danijel na Zili, Dropolje, Lölling in kapiteljska dekanija v Gosposveti so razpisane do 8. junja.

Najnovejše vesti.

V Lvovu bila je včeraj končana pravda proti 26 socialistom. Dva sta oproščena, drugi obsojeni na 3 dni do osem mesecev ječe.

Za deželno posojilo gališko v znesku 3,800.000 gld. pričelo se je 9. t. m. podpisovanje. Samo v Lvovu bilo je že dopoldne podpisanih 2,837.000 gld.

Vanutelli, zastopnik papeža pri kronanju carja odpotuje 14. t. m. v Moskvo čez Dunaj, kjer obišče papeževga nuncija.

Večina trgovinske zbornice v Pragi prosi, da se odloži izvršitev novega zborniškega volilnega reda, dokler bodo rešene davčne predloge. Česka manjina pa je vzprijela vladno predlogo, a želi sedem namestu štirih volilnih skupin.

Grof Moltke, ki potuje v Genovo, ustavil se je včeraj v Milanu.

Predsednik državnega zbora dr. Smolka odpotuje danes v Lvov. Poprej pa ga vzprejme cesar v avdijenci, da mu poroča o delovanju državnega zbora v preteklem zasedanju.

Meteorologično poročilo.

A. V Ljubljani:

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Močina v mm.
7. maja	7. zjutraj	730.50 mm.	+ 11.1°C	sl. vzh.	jas.	0.00 mm.
	2. pop.	730.04 mm.	+ 20.0°C	sl. jz.	jas.	dežja.
	9. zvečer	730.69 mm.	+ 12.8°C	sl. jz.	jas.	dežja.
8. maja	7. zjutraj	731.81 mm.	+ 12.6°C	sl. bur.	jas.	9.00 mm.
	2. pop.	731.59 mm.	+ 18.9°C	z. jz.	obl.	dežja.
	9. zvečer	731.73 mm.	+ 11.8°C	sl. jz.	obl.	dežja.
9. maja	7. zjutraj	731.09 mm.	+ 11.2°C	sl. bur.	obl.	10.50 mm.
	2. pop.	731.27 mm.	+ 15.4°C	sl. jz.	obl.	dežja.
	9. zvečer	731.49 mm.	+ 13.4°C	sl. jz.	obl.	dežja.
10. maja	7. zjutraj	731.99 mm.	+ 13.8°C	sl. jz.	obl.	4.50 mm.
	2. pop.	731.21 mm.	+ 18.1°C	z. zah.	obl.	dežja.
	9. zvečer	729.94 mm.	+ 13.8°C	sl. zah.	obl.	dežja.

B. V Avstriji sploh:

Zračni pritisk se je sicer za spoznanje vzdignil, vendar je bil še vedno primeroma nizek; razdelitev jednako-

merna, razloček med maksimumom in minimumom neznamenit. Vetrovi so postali za spoznanje močnejši in so bili tudi precej spremenljivi; prevladoval je vendar jugozahod. Temperatura se je za spoznanje vzdignila in je bila večinoma blizu normala, tu pa tam še celo nadnormalna; sicer pa ni bila ekstremna; razloček med maksimumom in minimumom vsled tega ne posebno velik. Nebo spremenljivo, največkrat popolnoma oblačno, vreme zelo nestanovitno, dostikrat deževno.

Dunajska borza

dné 11. maja.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	78 gld.	65	kr.
Srebrna renta	79	05	"
Zlata renta	99	20	"
5% marena renta	93	20	"
Akcije narodne banke	341	—	"
Kreditne akcije	306	50	"
Londonske	120	—	"
Srebro	—	—	"
Napol.	9	51	"
Č. kr. cekini	5	65	"
Nemške marke	58	55	"
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	119	75
Državne srečke iz l. 1864.	100	170	75
4% avstr. zlata renta, davka prosta.	—	99	15
Ogrska zlata renta 6%	—	120	25
" " 4%	—	89	15
" " papirna renta 5%	—	87	60
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	—	103	—
Dunavske reg. srečke 5%	—	100 gld.	113
Zemlj. obč. avstr. 4½% zlati zast. listi	—	118	25
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	—	102	80
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	—	105	—
Kreditne srečke	—	100 gld.	170
Rudolfove srečke	—	10	19
Akcije anglo-avstr. banke	—	120	115
Tramway-društ. velj.	170 gld. a. v.	217	50

Jour-fixe danes v čitalnični restavraciji.

(V bodoče vsaki petek.)

Služba.

Za svojo prodajalnico mešanega blaga iščem popolnem izurjenega pomočnika. — Ponudbe in spricevala naj se pošiljajo

Angelu Casagrande

(308—3)

v Ajdovščini.

Št. 6774.

(305—3)

Razglas.

Mestni zbor ljubljanski je v seji dne 1. maja t. l. odobril dopolnilne volitve za leto 1883, pri katerih so izvoljeni bili gospodje:

dr. Josip Derč,
dr. Henrik Dolenc,
Anton Klein,
Fran Kolman,
Miroslav Križnar,
Alfred Ledenik,
Ivan Murnik,

Miha Pakič,
dr. Fr. Papež,
Fran Ravnihar,
Fran Šuklje,
Josip Tomek in
Fran Žužek,

v mestni zastop. To se javno na znanje daje.

Mestni magistrat v Ljubljani,

dné 2. maja 1883.

Za župana: Perona.

„AZIENDA“

avstrijsko-francosko društvo za zavarovanje proti elementarnim nezgodam in nesrečnim slučajem na Dunaji.

Čast nam je naznaniti, da vzprijemamo zavarovanja proti škodi, narejeni po

na Štírskem, Koroškem in Kranjskem, po ugodnih pogojih in stalnih premijah brez poznejših doplačevanj.

Škode se kulantno likvidirajo in takoj izplačajo.

Ponudbe za zastopanje v okrajih, kjer društvo še ni zastopano, vzprijema in daje potrebna pojasnila

glavno zastopstvo v Gradci za Štírsko, Koroško in Kranjsko in glavna agentura pri gospodu

Viljemu Mayer-ju,

(261—6)

lekarju v Ljubljani, na Frančiškanskem trgu št. 2.

Tuji:

10. maja.
Pri slonu: Kuk z Dunaja.
— Poche iz Trsta. — Trenn iz Idrije. — Reebfeld iz Grada. — Löffler iz Linca.
Pri Maletti: Orešnik z Dunaja. — Königshorn iz Grada. — Ait z Dunaja.
Pri avstrijskem cesarju: Maseli z Dunaja. — Schweiz iz Trsta.

Vožne liste

„NARODNA TISKARNA“
v Ljubljani.
pripoča po nižji ceni